

Sygn. akt **IV Ka 1300/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bobrowska (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Zywar

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r.

sprawy **R. S.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. II K 1007/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w pkt. IV jego części dyspozytywnej rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty za to postępowanie.

.

Sygn. akt IV Ka 1300/12

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 listopada 2010r. w N. przy ul. (...) z terenu masarni z otwartego pomieszczenia przepompowni działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pompy oraz czterech parowników miedzianych o łącznej wartości 1.900 zł., czym działał na szkodę H. G., tj. o czyn z art. 178 § 1 kk;

II. w dniu 15 listopada 2010r. w N. przy Placu (...) poprzez uderzenie obutymi nogami dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych czyniąc je niezdatnymi do użytku powodując straty w wysokości 1.559,45 zł., czym działał na szkodę S. G. (1), tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012r. w sprawie II K 1007/11 uznał oskarżonego R. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

- opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wyrzekł wobec oskarżonego grzywnę w kwocie 30 stawek dziennych po 20 zł. każda stawka,

- opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w pkt II części wstępnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. G. (1)kwoty 1.559,45 zł.

Na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu 300 zł. opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego. Wyrok zaskarżył w całości, na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2, 3 4 kpk, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez:

- uznanie przez Sąd I instancji zeznań S. P. dotyczących możliwości popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 278 § 1 kk na szkodę H. G. za prawdziwe pomimo tego, że w/w świadek miał interes w przedstawieniu nieprawdziwej wersji wydarzeń, albowiem wskutek wyjaśnień złożonych przez oskarżonego R. S. został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 24 października 2011r., II K 466/11, na karę pozbawienia wolności oraz nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody na rzecz H. G.,

- odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego w zakresie dotyczącym kradzieży pompy oraz parowników w sytuacji, gdy oskarżony mógł faktycznie nie wiedzieć jakie przedmioty zabrał z posesji H. S. P., albowiem R. S. nie uczestniczył w ich załadunku oraz późniejszej sprzedaży;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony R. S. popełnił przestępstwo z art. 278 § 1 kk (pkt I wyroku) na szkodę H. G. pomimo poważnych wątpliwości w tym zakresie;

III. niesłuszne niezastosowanie w stosunku do R. S. warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane w/w przestępstwo z art. 288 § 1 kk w przypadku, gdy zastosowanie wskazanego środka probacyjnego byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a zwłaszcza zapobieżenia powrotowi do przestępstwa;

IV. niesłuszne nałożenie na oskarżonego R. S. obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1.559,45 zł. powstałej w majątku S. G. (1), albowiem w/w szkoda została wyrównana w majątku pokrzywdzonego przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia przestępstwa wskazanego w pkt I w/w wyroku (czyn z art. 278 § 1 kk),

- zawieszenie wykonania kary 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 kk (pkt II wyroku) na okres próby 2 lat,

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym orzeczonego wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody (pkt IV wyroku);

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jedynie częściowo okazała się zasadna w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody; pozostałe zarzuty podniesione w wywiedzionym środku odwoławczym okazały się chybione.

Na wstępie rozważań zauważyć należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie. Zebrane dowody poddał analizie i dokonał oceny dowodów odpowiadającej zasadom logicznego rozumowania, z wykorzystaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnej z regułami określonymi w przepisie art. 7 kpk oraz mając na uwadze po myśli art. 410 kpk całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Na tej podstawie poczynił niewadliwe, klarowne ustalenia faktyczne, wskazał, które fakty uznał za udowodnione i na jakich dowodach oparł się w tej mierze, podał, dlaczego odmówił przypisania waloru wiarygodności dowodom przeciwnym. Stanowisko swoje Sąd Rejonowy wyłożył w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami stawianymi dyspozycją przepisu art. 424 kpk.

Należy stwierdzić, że apelacja obrońcy oskarżonego, w zakresie, w którym skarżący kwestionuje przypisanie R. S. sprawstwa przestępstwa z art. 278 § 1 kk opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku w istocie sprowadza się do polemiki z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynionymi w oparciu o wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody ustaleniami faktycznymi. Polemika ta opiera się na założeniu, że wiarygodne są drugie wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz złożone na etapie postępowania sądowego, w których przeczy swojemu sprawstwu w tym zakresie, a winą za przedmiotowe przestępstwo obarcza S. P.. Tymczasem Sąd Rejonowy w przekonujący sposób zdyskwalifikował te eksponowane przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji wyjaśnienia oskarżonego. Przeciwwstawienie ich jedynie (wyjaśnień R. S.) argumentacji Sądu Rejonowego, powołanym przez ten Sąd dowodom, a także argumentacji co do uznania tych dowodów za wiarygodne i wywodzenie na tej tylko podstawie, że oskarżony nie miał świadomości jakiego rodzaju rzeczy zabrał z terenu masarni (...), nie mogą skutecznie podważyć pierwszoinstancyjnego wyводу opartego nie tylko na kwestionowanych przez skarżącego zeznaniach S. P., ale także na innych dowodach, w tym pierwszych wyjaśnieniach oskarżonego, w których R. S. przyznał się do popełnienia tego czynu i opisał towarzyszące mu okoliczności.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że w niniejszej sprawie brak jest bezpośrednich dowodów sprawstwa oskarżonego w przedmiotowym zakresie. Tymi są bowiem właśnie owe pierwsze wyjaśnienia oskarżonego (które autor apelacji niezasadnie pomija) oraz zeznania S. P.. Chybiony przy tym jest pogląd skarżącego, że świadek ten miał interes w pomawianiu oskarżonego. Przecież to R. S. został w niniejszej sprawie pierwszy przesłuchany, na co słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, a w wyjaśnieniach tych nie tylko wskazał na S. P. jako na współsprawcę kradzieży, ale przede wszystkim obciążył siebie, co byłoby zupełnie nieracjonalne, gdyby w istocie nie był sprawcą przedmiotowej kradzieży. Również i S. P. opisując przebieg inkryminowanego zdarzenia wskazał, że uczestniczył w nim nie tylko oskarżony, ale i on sam. A zatem teza skarżącego o rzekomym odwecie S. P. za pomówcie go przez R. S. nie wytrzymuje próby krytyki z podanymi wyżej okolicznościami.

Dodać należy i to, że niebagatelne znacznie mają także zeznania H. G. i A. G.. Pierwszemu ze świadków oskarżony przyznał, że dokonał przedmiotowej kradzieży, a drugi – widział jak osoba zamieszkująca na terenie masarni, w

więc R. S., wywoził elementy metalowe z terenu masarni z innym mężczyzną. Również zatem i te dowody pośrednio potwierdzają sprawstwo oskarżonego w omawianym zakresie.

Reasumując: konsekwencją prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i poczynienia na tej podstawie trafnych, zdaniem Sądu odwoławczego, ustaleń faktycznych, było prawidłowe przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu przestępstw kwalifikowanych odpowiednio z art. 278 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk, przy czym ustalenia faktyczne dotyczące drugiego z przypisanych oskarżonemu przestępstw nie są przez skarżącego kwestionowane, nie budzą także zastrzeżeń Sądu odwoławczego.

Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie w przedmiocie kary należy zauważyć, że orzeczone kary pozbawienia wolności nie rażą nadmierną surowością, okazują się wyważone i adekwatne do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, respektują dyrektywy sądowego wymiaru kary określonego przepisem art. 53 § 1 i 2 kk. Za prawidłowe należy uznać także rozstrzygnięcie o karze łącznej, jeśli zważyć na nikły związek przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi pozostającymi w zbiegu realnym przestępstwami.

Odnosząc się natomiast do wniosku obrońcy oskarżonego dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary (łącznej) pozbawienia wolności stwierdzić należy, że trafnie Sąd Rejonowy stwierdził, że brak jest przesłanek dla zastosowania dobrodziejstwa tej instytucji wobec R. S.. Za oceną taką przemawiają względy wychowawcze wobec oskarżonego i brak przekonania, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Rozważając kwestię związaną z nie stosowaniem środków probacyjnych wobec oskarżonego Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że u podstaw takiego rozstrzygnięcia leży wielokrotna karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne (przy czym nie ma znaczenia fakt, że część z tych przestępstw popełniona została w okresie obowiązywania dawnego Kodeksu karnego). Oskarżony korzystał już z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a jednak popełniał kolejne przestępstwa, co wymaga zdecydowanej reakcji Sądu.

Dobra opinia z miejsca zamieszkania, to niewątpliwie pozytywny aspekt osoby R. S., ale jednak nie należy do nadzwyczajnych okoliczności i nie może przesądzać o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Rację ma natomiast obrońca oskarżonego w tym zakresie, w którym kwestionuje orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz S. G. (1). Rzecz bowiem w tym, że – jak słusznie skarżący zauważył – przedmiotowa szkoda przed orzekaniem przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie została już naprawiona. Wynika to jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonego, który wskazał, że należność za drzwi potrafił z wynagrodzenia osoby, która wykonywała u niego prace remontowe, na co ta osoba się zgodziła. Nowe drzwi zostały już zamontowane (k. 169). Skoro zatem szkoda została naprawiona, choć w istocie przez inną osobę, to brak jest podstaw do nakładania na oskarżonego obowiązku jej naprawienia, bowiem doprowadziłoby to do bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonego. Oczywiście osoba, która wyrównała szkodę może mieć regres do oskarżonego z tego tytułu, ale nie jest to przedmiotem niniejszego postępowania.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił zawarte w punkcie IV jego części dyspozytywnej rozstrzygnięcie o obowiązku naprawiania szkody. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

W przedmiocie kosztów sądowych rozstrzygnięto w oparciu o przepisy art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych

.....

SSO Grażyna Sitko SSO Agnieszka Bobrowska SSO Elżbieta Zywar